

sankce podle § 355 ex ř. Neměl proto býti povolován ani opětný výkon exekuce, ani provedení donucovacích prostředků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je pravda, že podle § 67, odst. 2, ex. ř. rekurs zastavuje usnesení v odpor vzaté toliko v případech v zákoně zvlášť vytčených a že o takový, v zákoně zvlášť vytčený případ tu nejde, takže dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu ze dne 3. února 1936, č. j. R IV 1786/36-8, odkladného účinku neměl. Avšak povinná firma podala současně s dovolacím rekurssem ještě před uplynutím lhůty určené k složení jistoty návrh na zastavení výkonu napadené části usnesení ve smyslu ustanovení § 524, odst. 2, c. ř. s., jež platí podle § 78 ex. ř. obdobně i v řízení exekucním (rozh. č. 8844, 4457, 5961). Jde o otázku, zda může návrhvatel vyčkati s plněním, napadeným usnesením jemu uloženým, až do vyřízení jeho návrhu na zastavení výkonu usnesení. Poněvadž provedení usnesení bez zřetele na rekurs by v konkrétních případech mohlo zmařiti účel úspěšného rekursu, jest soudu ve druhém odstavci § 524 c. ř. s. dána možnost dočasně zastaviti řízení a tak odsunouti provedení a vykonatelnost usnesení až do vyřízení rekursu (dovolacího rekursu), tedy přivoditi tak v příčině usnesení podobný účinek, jaký zákon sám spojuje v § 466 c. ř. s. s podáním opravného prostředku proti rozsudku. Tím se má zabrániti tomu, aby docházelo k plnění nebo jeho exekucnímu vymáhání, jež snad vyšším soudem bude v důsledku podaného opravného prostředku odepřeno, a umožniti, aby osoba podle usnesení k doplnění povinná mohla s plněním sečkat, až její povinnost bude konečně uznána (srv. rozh. č. 12915 Sb. n. s.). Tento účel by však byl úplně zmařen tím, kdyby ten, kdo činí návrh podle § 524, odst. 2, c. ř. s. nemohl vyčkati s plněním až do rozhodnutí soudu o tomto jeho návrhu, neboť v tom případě, kdyby soud nevyřídil jeho návrh ve lhůtě uložené mu k plnění, stal by se jeho návrh na zastavení výkonu a ustanovení § 524, odst. 2, c. ř. s. úplně marným. Řečené zákonné ustanovení je dáno zřejmě na ochranu strany plněním povinné, aby byla uchráněna možných nesnází spojených s tím, že by musela plniti dříve, nežli bude o tom konečně rozhodnuto, a ten účel zákona by byl takto úplně zmařen. Právem proto rekursní soud změnil usnesení soudu prvního stolice a návrhy vymáhající strany na pokračování v exekuci zamítl.

Čís. 15927.

Ustanovení § 3, odst. 3, zákona ze dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n. (§ 26, odst. 2, vyhl. min. soc. péče ze dne 24. března 1934, č. 62 Sb. z. a n.), podle nichž lze vypovědětí nájemní smlouvy o bytech v předpisech těch uvedených podle obecných ustanovení již dříve ke dnům uvedeným v čl. I, § 3, odst. 1, 2. zák. č. 32/1934 Sb. z. a n. (§ 26, odst. 1, č. 11, 12 vyhl. č. 62/1934 Sb. z. a n.) platí i v případech § 3 zák. č. 66/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 16. března 1937, Rv I 91/37.)

Proti výpovědi z dvoupokojového bytu, dané pronájemcem dne 2. dubna 1936 tak, aby vyklizení vypověděných nastalo ke dni 1. července, nejpozději 14. července 1937, namítla žalovaná mimo jiné její nepřipustnost a předčasnost proto, že vypovídaný byt podléhá dosud zákonu o ochraně nájemníků (č. 66/1936 Sb. z. a n.), takže výpověď, daná dne 2. dubna 1936 bez svolení soudu, není podle právního řádu tehdy platného přípustná. P r v ý s o u d, nevyhověv těmto námitkám, ponechal danou výpověď v účinnosti a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Byt, o nějž jde, pozbývá ochrany zákona na ochranu nájemníků ve smyslu ustanovení § 3 zák. č. 66/1936 ke dni 30. června 1937. Se zřetelem k tomu, že zákon č. 66/1936 zbavil ochrany byty skládající se ze dvou pokojů kromě kuchyně, pokoje pro služku a přísl., ke dni 30. června 1937, jest zřejmý úmysl zákonodárcův, že musí býti majitelům domu dána možnost, aby dali výpověď takovou, aby výpověď nabyla účinnosti ke dni, kdy zákonná ochrana bytu pominula, tudíž dnem 1. července 1937. Kdyby taková možnost neměla býti majitelům domu poskytnuta, znamenalo by to automatické prodlužování zákona na ochranu nájemníků, neboť kdyby mohla býti dána výpověď teprve dne 1. července 1937, znamenalo by to prakticky, že ochrana je prodloužena podle délky smluvené anebo zákonné výpovědní lhůty, což nebylo úmyslem zákonodárce. Stanoví-li zákon, že k určitému dni má přestati zákonná ochrana, jest nutno přizpůsobiti platnost ostatních předpisů zákonných v soulad s tímto zákonem pozdějším. Vychází tudíž najevo, že výpověď daná ke dni 1. dubna 1937, i když tato doba spadá do doby, kdy platí zákon na ochranu nájemníků, jest přípustná se zřetelem na to, že její účinnost nastává v době, kdy ochrana zákona již přestala. Dospěl proto soud k názoru, že i v tomto směru podaná námitka nemá zákonné opory. Pokud pak žalovaná namítá, že v době, kdy má nastati účinek výpovědi, nemusí býti již strany nynější stranami smluvními a že do té doby může býti uzákoněna změna nynějšího zákona, nelze k těmto námitkám přihlížeti, ježto tyto možnosti mohou nastati v každém případě bez zřetele na délku výpovědní doby a tyto okolnosti nemohou míti vlivu na právní podklad řešeného případu, který nutno řešiti za stavu, jaký je v den zahájení sporu. Pro případ změněných poměrů co do vlastnosti stran jest postaráno platnými zákonnými předpisy a pro případ nového zákona bude na zákonodárce, aby na všechny možnosti pamatoval. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání. D ů v o d y: Podle § 3 zákona ze dne 26. března 1936, č. 66 Sb. z. a n. pozbudou účinnosti ustanovení zákona č. 44/1928 Sb. z. a n. ve znění a se změnami podle zákonů a nařízení uvedených v § 1 . . . pro byty, skládající se mimo kuchyni a pokoj pro služebné ze dvou obytných místností. Ježto tedy přestane účinnost zákona č. 44/1928 Sb. z. a n. »ve znění a se změnami« podle zákona z 27. března 1930, č. 30 a dalších a též účinnost zákona z 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n., jest přihlédnouti k novému ustanovení § 3, odst. 3, zákona z 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n., podle něhož ke dnům, od kterých poměry z nájemních smluv se spravují ustanoveními práva občanského, lze nájemní smlouvy vypověděti již dříve podle obecných ustanovení se zachováním výpo-

vědní lhůty smluvené nebo zvláštními předpisy ustanovené nebo v místě obvyklé. Ježto k celému zákonu jest přihlížeti jako k celku, neshledává odvolací soud důvodu, proč by zásady vyslovené v § 3 zákona č. 32/1934 Sb. z. a n. nebylo lze užití i na bytu uvedeném v § 3 zák. z 26. března 1936, č. 66 Sb. z. a n., zvláště když řečené zákonné ustanovení jest považovati za další krok ke skončení ochrany bytů — stejně jako bylo ustanovení § 3 zák. č. 32/1934 Sb. z. a n. — a nový zákon z roku 1936 nemá zmínky o tom, že by tato zásada, vyskytující se v zákonech o ochraně nájemníků jako novota, neměla míti platnosti pro poměry řečené v § 3 zákona č. 66/1936 Sb. z. a n. Krom toho však ustanovení § 3 zák. č. 66/1936 Sb. z. a n. na rozdíl od ustanovení předešlých jest určitější potud, že stanoví přímo, že dnem 30. června 1937 ustanovení zákona č. 44/1928 Sb. z. a n. pro objekty tam uvedené pozbudou účinnosti, takže, počínaje dnem 1. července 1937, se na byty takové ochrana nájemníků nevztahuje. Není proto překážek, pro které by nájemní poměr, uvedeným zákonem nechráněný, nesměl býti vypověděn ve lhůtě smluvené, zvláštními předpisy stanovené nebo v místě obvyklé. Skutečnost, že není jisto, budou-li v červenci 1937 strany sporné ještě smluvními stranami, není pro řešení věci rozhodující a k námitce, že by snad účinnost zákona č. 44/1928 Sb. z. a n. mohla býti v příčině dvoupokojových bytů prodloužena, nelze přihlídnouti, ježto jest rozhodující pouze to, že v době sporu jsou sporné strany smluvními stranami, a to, kterých zákonných ustanovení nyní platných jest na daný poměr užití.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Je pravda, že přípustnost výpovědi dlužno posuzovati podle právních norem platných v době, kdy byla výpověď dána. Poněvadž soudní výpověď, o niž jde, byla podána na soud dne 2. dubna 1936, třeba použití zákona ze dne 26. března 1936, č. 66 Sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dle jeho čl. IV. dnem 1. dubna 1936. Naskýtá se jen otázka, zda ustanovení § 3, odst. 3, zákona ze dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n. resp. § 26, odst. 2, vyhlášky min. soc. péče ze dne 24. března 1934, č. 62 Sb. z. a n., podle nichž ke dnům určeným v čl. I, § 3, odst. 1 a 2, zák. č. 32/1934 Sb. z. a n. resp. v § 26, odst. 1, č. 11 a 12 lze nájemní smlouvy o bytech tam uvedených vypověděti již dříve podle obecných ustanovení atd., platí i pro případ § 3 zák. č. 66/1936 Sb. z. a n. Nejvyšší soud sdílí v tomto směru právní stanovisko, zaujaté nižšími soudy, a k jich správným a případným důvodům dodává jen toto: Zákony, jimiž se prodlužují a doplňují zákony týkající se bytové péče, sledují v posledních letech, jak z jich doslovu a důvodových zpráv k nim jasně vyplývá, postupné a důsledné uvolňování ochrany nájemníků a vedou k její úplné likvidaci. Bylo-li tedy při tomto postupném uvolňování ochrany již jednou dopuštěno, a to při uvolnění bytů o třech obytných místnostech (§ 3, odst. 3, zák. č. 32/1934 resp. § 26, odst. 2, vyhlášky

min. soc. péče č. 62/1934 Sb. z. a n.), že lze chráněné nájemní smlouvy vypovědět ke dnům, kdy pozbývají ochrany, již dříve podle obecných ustanovení, není žádného rozumného důvodu pro to, aby se, jakmile dojde na byty o dvou obytných místnostech, mělo postupovat jinak. Doslov zákona ze dne 26. března 1936, č. 66 Sb. z. a n. neposkytuje pro právní názor dovolatelčin žádné opory. Uvádí tento zákon v § 1, že účinnost zákona ze dne 28. března 1928, č. 44 Sb. z. a n. o ochraně nájemníků ve znění a se změnami podle zákonů později vydaných a bytové péče se týkajících (mezi nimi je výslovně uveden i zákon ze dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n.) se prodlužuje se změnou v § 2 a s výhradou toho, co je uvedeno v §§ 3 a 6. Ustanovením § 3 je však právě pozměněno ustanovení § 3, odst. 1 a 2, zákona č. 32/1934 Sb. z. a n. resp. § 26, odst. 1, č. 11 a 12 vyhlášky min. soc. péče č. 62/1934 Sb. z. a n. potud, že při dalším postupném uvolňování ochrany dochází na byty, skládající se mimo kuchyně a pokoje pro služebné ze dvou obytných místností, a na místnosti, jež nejsou ani byty, ani provozovnamy. Je-li tudíž v zákoně č. 66/1936 Sb. z. a n. řečeno, že se účinnost dřívějších zákonů a tedy i zákona č. 32/1934 Sb. z. a n. prodlužuje s výhradou toho, co je ustanoveno v § 3, a zásada vyslovená v § 3, odst. 3, zákona č. 32/1934 Sb. z. a n. není vůbec dotčena, vyplývá z toho, že se účinnost tohoto ustanovení rovněž prodlužuje a platí tudíž i pro uvolnění bytů menších než o třech obytných místnostech.

Čís. 15928.

K zachování zákonného zástavního práva pronajímatelova při odstranění vnesených věcí z nařízení soudního stačí jakýkoli projev pronajímatelův učiněný u soudu, z něhož je patrné, že a ke kterým svrškům uplatňuje své zákonné zástavní právo, na příkl. podání žaloby o zaplacení nájemného spojené s návrhem na zájemné popsání svršků.

(Rozh. ze dne 16. března 1937, Rv II 120/37.)

Žalobce podal dne 3. března 1936 proti M. Š-ovi u okresního soudu v M. O. žalobu na zaplacení nájemného z pronajaté dílny, spojenou s návrhem na zájemné popsání vnesených svršků do dílny a s žádostí za výkon na přihlášení a za intervence. Zájemné popsání bylo usnesením uvedeného soudu povoleno. K výkonu zájemného popsání však nedošlo, ježto v den podání řečené žaloby byly vnesené svršky k návrhu vymáhající věřitelky Okresní nemocenské pojišťovny v M. O. k příkazu exekučního soudu odvezeny a soudem uschovány. Po exekučním prodeji dotčených svršků v exekuční věci E VIII 394/36 uplatňoval žalobce nárok na přednostní uspokojení vykonatelné pohledávky na nájemném proti exekutovi M. Š-ovi z výtěžku prodeje vnesených svršků při rozvrhovém roku, byl však odkázán na pořad práva a domáhá se proto tohoto nároku žalobou podle § 258 ex. ř. Proti žalobě namítl žalovaný stát, že zákonné zástavní právo příslušící žalobci podle § 1101 obč.